अभीर्बभूवाभिमन्युः शतमन्युरिवापरः ॥१७४॥
स्वनामाङ्कशशाङ्कार्द्धशेखरं विरचर्य सः ।
परार्द्धविभवं श्रीमानभिमन्युपुरं व्यधात् ॥१७५॥
चन्द्राचार्यादिभिर्लब्धादेशं तस्मात् तदागमं ।
प्रवर्तितं महाभाष्यं चन्द्र व्याकरणं कृतं ॥१७६॥
तस्मिन्नवसरे बौद्धा देशे प्रवलतां ययुः ।
नागार्जुनेन सुधिया बोधिसत्त्वेन पालिताः ॥१७७॥
ते वादिनः पराजित्य वादेन निखिलान् बुधान् ।
क्रियां नीलपुराणोक्तामछिन्दन्नागमद्विषः ॥१७८॥
मण्डले विप्लुताचारे विछिन्नवलिकर्मभिः ।
नागैर्जनक्षयश्चक्रे प्रभूतहिमवर्षिभिः ॥१७९॥
हिमान्यां बौद्धबाधाय पतन्त्यां प्रतिवत्सरं ।
शीतिदार्वाभिसारादौ षण्मासान् पार्थिवोऽवसत् ॥२८०॥
तदा प्रभावः कोऽप्यासीद्बलिहोमविधायिनः ।
नानश्यन् यद्वशाद्विप्रा बौद्धाश्च निधनं गताः ॥१८१॥
नीलमुद्दिश्य देशस्य रक्षितारं महेश्वरं ।
काश्यपश्चन्द्रदेवाख्यस्तपस्तेपे ततो द्विजः ॥१८२॥
तस्य प्रत्यक्षतां यातो नीलस्तुहिनविप्लवं ।
न्यवारयत् जगादापि स्वपुराणविधिं पुनः ॥१८३॥